

~ שיחת חיזוק לחודש 'אלול' ו'הימים הנוראים' ~

מאת הרב מאיר אליהו שליט"א

אנא אבא – פעמים רבות אני חוזר הביתה מדרשות ומשיעורים עייף גמור, רצוף, ואין לי כוח לכולם. אבל מה שאני רוצה לעשות כשאני פותח את הדלת, אני רוצה שהילדים שלי לא יהיו ישנים. הרבה פעמים אני שמח להגיע ולראות את הבת שלי הקטנה, שהיא החיים שלי, אביגיל הקטנה, שהיא ערה, או את הילד שלי הקטן הלל, או את יונתן, או את בנימין כשהם ערים. ואני בא ואני אומר להם, 'הגעתי הביתה', והם רצים אליי ואני מחבק אותם, וזה נותן לי נחת רוח. בחודש 'אלול' הקדוש, הברוך הוא יורד ובא ואומר, 'בוא אליי, בוא אליי, בוא אני אציל אותך, בוא אני אציל אותך. למי אתה מחכה?', זה הזמן לרוץ לאבא. הקדוש ברוך הוא נמצא בכל מקום, ותמיד הוא נמצא, לא רק בחודש 'אלול' ולא רק בעשרת ימי תשובה. הגם שחז"ל דורשים בדף י"ח במסכת ראש השנה, 'דרשו השם בהימצאו קראוהו בהיותו קרוב' (ישעיהו לו, ו'), אלו עשרה ימים שהמלך נמצא. הרב מ'בריסק' כשהיה ילד, אבא שלו רצה לדעת אם מצרפים אותו ל'זימון'. אז איך בודקים אם מצרפים אותו ל'זימון'? רואים אם הילד מבין. אז הוא שאל אותו, וְלוֹלָה קראו לו, ולוֹלָה זה 'זאב', 'לוֹלָה', אני אתן לך מטבע זהב אם תגיד לי איפה הקדוש ברוך הוא נמצא. אמר לו, 'אבא, אני אתן לך עשרה מטבעות זהב אם תגיד לי איפה הקדוש ברוך הוא לא נמצא!', שנאמר, 'לית אתר פנוי מיניה' (תיקוני זוהר, תיקון נ"ז). הקדוש ברוך הוא נמצא בכל המקומות. אז מה זה שאתה אומר שבמיוחד בעשרת ימי תשובה הוא נמצא יותר? מה זאת אומרת שב'אלול' אתה אומר שהוא נמצא יותר, והוא בא ואומר לך, 'בוא אני אציל אותך, בוא תרוץ אליי, אני מציל אותך?' מה הרעיון? הרי הוא נמצא גם ב'חשוון', הוא נמצא גם ב'כסלו', גם בחודש 'אב'. אפילו שחז"ל אומרים בדף י"ז במסכת ברכות בירושלמי, שבתשעה באב נולד המשיח, בתשעה באב נחרב בית המקדש, שהקדוש ברוך הוא לא מכה עד שבאורא רפואה תחילה. אז אפילו שנחרב בית המקדש בתשעה באב, חז"ל אומרים, 'משנכנס אב ממעטין בשמחה' (תענית כ"ו, ע"ב), אבל אף פעם לא אמרו שמפסיקים את השמחה. יש לנו שמחה ולהיות דבקים בהקדוש ברוך הוא תמיד. אז מה פתאום אתה אומר שהוא יותר נמצא ב'אלול', ועוד יותר הוא נמצא בעשרת ימי תשובה? אלא, יש זמן שיש בו 'עת רצון', ויש זמן שיש בו 'יותר עת רצון'. כשאדם בא לחזור בתשובה, הרבה פעמים יש עליו קטרוגים: 'תשמע, הוא החטיא את הרבים', 'תשמע, הוא עשה עוונות', 'תשמע, הוא עשה דברים חמורים'. אז יש עליו קטרוגים, וחיות הקדוש לא נותנות לתפילות שלו לעלות, ומתחילים לדקדק איתו. אבל בחודש 'אלול' אין דבר כזה. הקדוש ברוך הוא מביא את היד שלו 'מינו פשוטה לקבל שבים', היד שלו תחת כנפי החיות לקבל בעלי תשובה מידי 'מידת הדין', הגם שלא מגיע לך, והגם שהרמב"ם מונה בהלכות תשובה (פרק ד') 24 דברים המעכבים את התשובה, אין עיכוב בחודש 'אלול'. אתה תבוא ותרוץ אל אבא, אז הקדוש ברוך הוא יחבק אותך, הוא אבא, 'אבינו מלכנו'. הוא יגן עליך מיד מידת הדין. לכן אומרים לו 'אבינו מלכנו'. מה זה 'אבינו'? שהוא אבא שלנו, איך שכתוב בספר דברים (פרק י"ד, פסוק א'), 'בנים אתם לה' אלוֹקֵיכֶם'. הקדוש ברוך הוא הוא כמו אבא שלנו. 'מלכנו', שמלך יכול לעשות גם לפנינו משורת הדין. אז אתה רואה שכאן יש עניין בחודש הזה לעורר 'את האהבה עד שתחפץ', ולכן בחודש הזה אתה צריך לרוץ להקדוש ברוך הוא, להראות לו מגמה של עלייה, חודש של השתדלות, של מסירות נפש, בחודש הזה יותר מכל החודשים האחרים. ואתה לא יכול להיות ב'אלול' כמו שאתה ב'כסלו', ואתה לא יכול להיות באלול כמו שאתה ב'חשוון'. ב'אלול' אתה צריך להשתדל להידבק בהקדוש ברוך הוא. גם יש סייעתא דשמיא לזה יותר, הלבבות נפתחים יותר ב'אלול'. ואיך יכול להיות שהקדוש ברוך הוא מביא לך סייעתא דשמיא, ואתה מתעלם מהקדוש ברוך הוא? הוא אומר לך, 'בוא אני מציל אותך מצרות, מייסורים, מבעיות, ממחלות. בוא אני מציל אותך, בוא תרוץ אליי!'. איך יכול להיות שאתה לא רץ אליו? איך יכול להיות שאתה עדיין מוסיף להתעלם? כשאתה תרוץ לאבא שלך, כל אדם נורמלי, כל אדם שיש לו שכל על הכתפיים, יודע שהוא יציל אותך. אז ודאי שתרוץ אליו.

יהי חסדך ה' עלינו – כאשר יחלנו לך – לכן בחודש הזה אדם צריך לעשות חשבון נפש. לא סתם זה נקרא 'אלול'. 'אלול' אלו ראשי תיבות מפורסמים: 'אני לדודי ודודי לי' (שיר השירים ו', ג'). קודם כל 'אני לדודי' – אם יהיה 'אני לדודי', יהיה 'דודי לי'. אם אתה לא תעשה את 'אני לדודי' שלך כמו שצריך: בכמות, באיכות, בדקדוק המצוות, בשמירת הלשון, בהידור עבודת השם, בתפילות בנץ, במקווה, אם לא תעשה 'אני לדודי' טוב, לא יהיה 'דודי לי'. לא תהיה לך סייעתא דשמיא בתפילות ב'ראש השנה', לא תהיה לך סייעתא דשמיא בתפילות בנעילה. אתה צריך סייעתא דשמיא שיפתח לך הלב. הוא פותח את הלב, הוא נותן לך סייעתא דשמיא. איך? ככל ש'אני לדודי' יהיה יותר בכמות ובאיכות, גם ה'דודי לי' יהיה בכמות ובאיכות. כדכתיב, 'יהי חסדך ה' עלינו כאשר יחלנו לך' (תהילים ל"ג, כ"ב). אנחנו צריכים חסדים של הקדוש ברוך הוא כל הזמן: אכילה, שינה, שתייה, עם הילדים, עם סייעתא דשמיא, עם המשפחה. כמה חסד יהיה עלינו? – כאשר יחלנו לך. כמה שאתה מייחל לו, כך יהיה חסדו עליך. וככל שאתה תייחל לו, ותצפה לו, ותקבל אותו יותר, יהיה לך יותר סייעתא דשמיא.

אמא אבא – אז מה עושים בחודש 'אלול' כדי להידבק בהקדוש ברוך הוא ולהראות לו מגמה של עלייה, כדי שבאמת תהיה לנו שנה טובה ושנה מתוקה? אז קודם כל, דקדוק המצוות. כמובן שכל אחד ידקדק במה הוא רואה. הגמרא אומרת בדף ח' עמוד א' במסכת סוטה, 'גמירי, הלכה למשה מסיני: אין יצר הרע שולט אלא במה שעניו ראות'. אז ישתדל לשמור על העיניים שלו, איפה הוא מסתכל, והמחשבה שלו שתהיה נקייה. בדף כ"ט במסכת יומא נאמר, 'הרהורי עבירה קשים מעבירה'. הזהור בפרשת ויצא (דף קנ"ד, עמוד ב' למטה) כותב, שמי שמהרהר באיסורים, כגון בנשים או בגברים, כל אחד מה שהוא נמשך אליו, אז כשהוא מהרהר, זה חמור מאוד, מכחיש את הנפש שלו מהקדושה, ויורש נפש מהסטרא אחרא. מי צריך את הצרה הזאת? 'איש ואישה, זכו – שכינה ביניהם' (סוטה י"ז, ע"א). אולי ציערת את אשתך השנה? מה זה 'זכו'? אומרת הגמרא בסוטה דף י"ז, איש

ואישה, אם זכו, כלומר אם זיכנו את עצמם, אז השכינה תיכנס ביניהם. לכן זה נקרא גן עדן. לא נכנסים לגן עדן אלא מי שעידן את עצמו, מי שבאמת מצליח להרגיש את הנפש של השני. ואיך זה עובד? מישוהו שאל אותי, 'למה אין בתפילת העמידה ברכה על שלום בית?'. באמת שאלה במקום. הרי אני תמיד אומר בכל הדרשות שלי, שהברכה שהכי הרבה מבקשים ממני היא כמובן זיווגים, שנאמר 'ברוך המזווג זיווגים'. אז באמת, למה אין לנו ברכה? אין לנו שדכנים כמו 'רבי חנוכה בן משה הלוי'.. וכל מיני כאלה. חז"ל אומרים, יש מי שאומר ש-שדכן אלו ראשי תיבות: שקרים דובר, כספים נוטל, אבל יש גם שדכנים שהם באמת שדכנים טובים ורציניים. אבל למה אין לנו ברכה? הברכה הכי גדולה שכולם מבקשים ממני בסוף הדרשות היא שידוכים, שידוכים, שידוכים. והברכה השנייה שהכי הרבה מבקשים ממני היא שלום בית, שלום בית. אז כנראה שהברכה הראשונה לא הצליחה כל כך, לכן צריך את הברכה השנייה של שלום בית. אז באמת זו שאלה טובה. אז אני אמרתי לו בהשקפה ראשונה, ככה בשלף, יש הרבה רווקים שמתפללים, אז מה הם צריכים שלום בית? מה הרעיון להתפלל על זה? לכן עשו משהו יותר קולקטיבי. אחר כך חזרתי בי ואמרתי ש'שים שלום' זו ברכה על שלום בית. עצם זה שאתה אומר 'שים שלום', אתה מכוון על הכל, גם על שלום בית. חזרתי בי שוב ואמרתי, 'ונפשי כעפר לכל תהיה', זה שלום בית! אם אתה רוצה באמת שיהיה לך שלום בית, אפילו שלום בית עם אמא שלך אם אתה גר אצל ההורים - 'ונפשי כעפר לכל תהיה'. 'אכול בצל ושב בצל'. איך אומר רבי עקיבא בדף קכ"א במסכת 'בבמות'? 'כל גל וגל שבא עליי, נענית לו בראשי, והוא עבר מלמעלה, וככה הצלחתי להינצל מהסופה'. יש הרבה סופות בחיים של הבן אדם, הרבה אנשים עם כל מיני קונפליקטים, וכל אחד עם המקורות שהוא בא מהם, אז יש הרבה קונפליקטים. תלמד לשתוק! אומרת הגמרא בדף צ"ט במסכת 'פסחים', 'שתיקה יפה לחכמים, קל וחומר לטיפשים'. תלמד לשתוק, זה יביא לך הרבה שלום בית, 'ונפשי כעפר לכל תהיה'. בדף ק"ד במסכת 'שבת' שואלים, למה יש לנו פ' פתוחה ופ' סגורה? פ' סופית (ף) בעברית היא פתוחה, ופ' באמצע המילה (פ) היא סגורה. לומר לך, לפעמים הפיות פתוחים ולפעמים הפיות סגורות. ו'המאירי' כותב בפסחים דף צ"ט, שאם אתה לא יודע אם לפתוח או לסגור, תסגור! כי רוב הצרות שבאות על בני האדם, זה הפה שלהם שהכניס אותם לצרות ולייסורים. עדיף שתשתוק, יותר טוב שתשתוק. אז ממילא, 'ונפשי כעפר לכל תהיה' זה אולי השלום בית.. אז מישוהו בא אליי בסוף הדרשה ואומר לי, 'הרב, אני מכוון על אשתי בברכת 'שובר אויבים ומכניע זדים'.. שמה אני מכוון עליה? אוי ואבוי, אני אגיד לך, מסכנה אשתו, לא יודע איך היא חיה איתו אם הוא שובר אותה כל יום בברכת העמידה!

זה חליפתו זה כשנפתח!... - הייתי ב'מיאמי' באיזו חתונה. אני בדרך כלל בקושי הולך לחתונות, גם לחתונה שלי בקושי הלכתי, לא היה לי זמן. אין לי זמן. בחתונה שלי, כשאנשים באו לחתונה, נו, מה, אני אעמוד ללחוץ ידיים ולחייך למצלמות? אז את כל מי שבא, אספתי ועשיתי 'שיעור תורה'. על מה עשיתי שיעור תורה? על החתונה, על הרמזים של החופה והשבירה של הכוס. נכנסו אנשים, אמרו, 'למה לא אמרתם שיש דרשה? היינו באים יותר מוקדם'. התחילו לשבת, ברוך השם, אף אחד לא היה באולם, כולם באו והתיישבו שמה בכניסה לאולם והתחלתי לעשות דרשה, הם כל כך נהנו. אז מי שניהל את האירוע אמר לי באמצע הדרשה, 'מחילה הרב, הכלה מחכה בחופה, אולי כדאי שאתה תסיים את הדרשה ותביא את רבי חנניה בן עקשיא?'. התחילו הקהל לצעוק עליו, 'זוז מכאן, ביטול תורה!'. אמרתי להם, 'רבתי, אני כל כך שמח שאתם נהנים, אבל אני צריך גם להתחתן היום, אתם יודעים'. ככה זה היה. אז כמעט אני לא הולך לחתונות, ואני גם לא הולך לבריות להיות סנדק, פרט למספר אנשים שהייתי אצלם סנדק כי הייתי חייב להם. חוץ מזה אני כמעט לא הולך להיות סנדק, זה מוציא אותי מהלימוד ואין לי כל כך הרבה זמן. אבל הייתה לי חתונה ב'מיאמי' של אחד התלמידים שהייתי חייב ללכת לחתונה הזאת. למה? זה בחור שעזרתי לו למצוא את הכלה שלו, ומה אני אגיד לכם, היה קשה למצוא מקסה לסיר כל כך עקום.. אבל ברוך השם בסוף הוא מצא, שנאמר 'ברוך המזווג זיווגים'. ככה כתוב במסכת חגיגה בסנוקר... אז עכשיו, מה שהיה מיוחד בחתונה הזאת, כל החתונה הייתה 'חלבית', לא היה בשר בכלל. הכלה התלבשה כולה לבן, החתן התלבש כולו לבן כמו איזה 'שאהיד', ובאו לחופה. עכשיו, מה שהיה מעניין זה האוכל. אני אומר לכם, סוגים של דגים. אני לא אוכל בשר ולא עוף, אני לא סומך על אף אחד מהשחיטות, לא מאמין לאף אחד בעולם, ולכן אני אוכל רק דגים. הגמרא אומרת בדף כ"ז במסכת 'חולין', 'אסיפתם טהרתם', לא צריך שחיטה, אז אני אוכל אך ורק דגים. גם באמצע השבוע אני חי על דגים, אין לי חוץ מזה כלום, אני לא אוכל שום חלבון, דגים בעיקר או הלבן של הביצים. מי שירצה להזמין אותי למסעדה, אז שידע מה אני אוכל, וזה מה שאני בדרך כלל אוכל. חוץ מזה, היה שמה שולחן של הקינוחים, ה'דיזרט', אני אומר לכם, הזיה, אגדה! אתה לא מאמין מה היה שמה: היה שמה בלינצ'סים, וופל בלגי, והיו שמה כל מיני גלידות וקצפת, הכל חלבי, והיה שמה שוקולד, מפל של שוקולד, 'נהר דינור נגד ונפק מן קדמוהי' (דניאל ז', י'). עכשיו, היו שמה 'סיחים' עם תותים, היית מטביל את זה: טבילה ראשונה להינצל מכעס, טבילה שנייה לקבל 'הארת שבת', משהו פלא! אני אומר לכם, הכי טעים היה ה'בייגלה' שהיה להם בעצם לחם, הביאו את זה מה'טאבון' של גן עדן, לחם, אבל כל כך כבד, חצי בייגלה כזה, אני אומר לכם, זה ברכת המזון מיליון אחוז לשיטת כולם. טוב, בא אליי איזה מישוהו בסוף החתונה, אומר לי, 'תגיד לי הרב, אני התחייבתי בברכה אחרונה?'. אמרתי לו, 'מה אכלת?'. הוא אומר לי, 'מהבייגלה הזו'. אמרתי לו, 'כמה אכלת?'. הוא אומר לי, 'חמישה בייגלה אכלתי'. אמרתי לו, 'בטח ברכה אחרונה!'. אומר לי, 'מה?', אמרתי לו 'דיין האמת'.. איך אתה חי, לא להאמין איך הוא הכניס את כל זה! ואני אומר לכם יותר מזה, עוד אחרי זה הוא לקח 'דיזרט', מאפינס כאלה, 'שניים שניים באו אל נח אל התיבה'. הוא לא הכניס אחד אחרי השני, 'ולא נודע כי באו אל קרבנה'. כל החתונה הייתה חלבית. בא אליי איזה אחד מהתלמידים, אומר לי, 'אוף, מה זה החתונה הזאת? מה זה, הכל חלבי?'. אמרתי לו, 'מה הבעיה?'. הוא אומר, 'אכלתי בשר לפני שעתים, אי אפשר לאכול כלום'. אחר כך ראיתי אותו מבסוט, אמרתי לו, 'מה קרה, עבר הבשרי?'. הוא אומר לי 'לא, לקחתי בקופסאות הביתה'. אז הוא קצת נרגע שהוא קיבל איזה תמורה בעד האגרה. בכל מקרה, מה שהכי מעניין, למה התחלתי לספר לכם את זה? מה שהכי מעניין זה החופה. עכשיו, מה שהיה מיוחד בחופה, שזו הייתה חופה אשכנזית, אז זה 'אירוע', לא אומר 'אירוע מוחי', אבל זה אירוע! מה הולך שמה? החתן עמד, והכלה ואמא של הכלה לקחו שני לפידים ביד, אתם מכירים את זה? אבוקות, והסתובבו סביבו. למה לוקחים אבוקות ביד? לומר לו שצפוי שהוא ישרף בגיהנום... אבל אני חושב שהרמז כאן הוא רמז 'לחופה', שיש עניין בחופה, שהחופה היא רמז למעמד הר סיני. והחופה היא רמז 'לועמדו בתחתית ההר והיה אש מתלקחת בראש ההר', אז הביאו את האש. אז הוא עומד והוא מתפלל, אני לא יודע מה הוא התפלל שמה, אבל כשהן סובבו אותו כמו איזה כורי

עכביש, מסתובבות ומסתובבות, והוא מתפלל, ומתפלל בכוונות. באתי אליו אחרי החופה, אמרתי לו, 'תגיד לי, מה אמרת?'. הוא אומר לי, 'אה, לא משנה רבנו'. אמרתי לו, 'מה, נו, תגיד לי מה אמרת, אני לא מכיר מה צריך להתפלל'. אומר לי, 'לא משנה רבנו'. אמרתי לו, 'אני גוזר עליך, תגיד לי מה התפללת!'. הוא אומר, 'היא הלכה סביבי, אמרתי: זו חליפתי, זו תמורת, זו כפרתי, היא תלך לגורלה ואני אלך לחיים טובים ולשלום'. עשה אותה השעיר המשתלח לעזאזל, לא להאמין!

חשבה את האקסיומא אמתיתך – בכל מקרה, אתה בחודש אלול צריך לבקש מחילה סליחה וכפרה גם בבין אדם לחברו. בדף פ' עמוד ב' במסכת יומא אומרת המשנה שמה, עבירות של בין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר, וכך נפסק בשולחן ערוך סימן תר"ו. לכן בחודש אלול אנחנו צריכים בהחלט לעשות תשובה מעולה בדיבורים שלנו. לפעמים אדם דיבר שטויות, אומרת הגמרא בדף ה' עמוד ב' במסכת חגיגה, 'ומגיד לאדם מה שיח' (עמוס ד', יג), אפילו שיחה קלה שבין איש לאשתו מגידים לו בשעת מיתתו. אולי הוא דיבר לשון הרע, שזה חמור ביותר. כותבת הגמרא במסכת ערכין (דף ט"ו-ט"ז), לשון הרע הורגת שלושה: מי שדיבר, מי ששמע, ומי שאמר עליו. על מרים נאמר שדיברה במשה על אודות האישה הכושית אשר לקח, 'כי אישה כושית לקח' (במדבר י"ב, א'). אומרת הגמרא במועד קטן, וכי כושית הייתה? והלא ציפורה שמה! אלא מה כושית העור שלה שונה מכל עור שבעולם, אף ציפורה הייתה צדקת גמורה. ומה קרה למרים? 'מדוע לא יראתם לדבר בעבדי במשה... בכל ביתי נאמן הוא, פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות ותמונת ה' יביט, ויחר אף ה' בם' (במדבר י"ב, ח'-ט'). אומרת הגמרא במסכת שבת דף צ"ז ובמסכת יומא בדף י"ט, מלמד שגם אהרון הצטרע באותה שעה, שניהם הצטרעו וקיבלו צרעת. למה? אהרון היה צריך להגיד לה, 'שתקי! למה את מדברת על משה רבנו אח שלנו?'. למה הוא לא הוכיח אותה? גם הוא נענש, שכל מי שלא מוכיח את אנשי ביתו נתפס על אנשי ביתו. תראה כמה חז"ל מדברים על רבי אליעזר, שהייתה יוצאת פרתו עם רצועה בין קרניה. אומרת הגמרא בדף כ"ג במסכת ביצה ובדף נ"ד במסכת שבת, לא פרתו הייתה אלא של שכנתו הייתה. ולמה נקראת על שמו? שלא הוכיח אותה. אז רבותי, אוי ואבוי, מה אנחנו מדברים? מה אנחנו שומעים? אפילו שותקים! לפעמים אסור לשתוק, על זה נחרב בית המקדש. הלא אמרנו באגדות החורבן על קמצא ובר קמצא, החכמים היו צריכים להגיד לו, 'למה אתה קמץ?', הוא ישלם לך על כל הסעודה, תשתוק, תן לו לשבת. שתקו החכמים ולא מיחו- נחרב בית המקדש. לפעמים צריך לפתוח את הפה, לפעמים צריך לסגור את הפה, לפעמים צריך לשמור את העיניים. מה פתאום אתה מסתכל איפה שלא צריך?

הרי יצר הרע שולט במה שענינו רואות, דף ח' במסכת סוטה עמוד א' למטה, ובפסחים דף מ', בדבר האסור יותר מהדבר המותר, ככה זה עובד. מישהו יכול נגד יצר הרע? גדולי עולם כמעט נפלו! בקידושין דף פ"א-פ"ב הגמרא מביאה שמה סיפור על רבי עקיבא, על רבי מאיר, על רבי טרפון, על רב עמרם – כולם כמעט נפלו. מישהו יכול להגיד שהוא לא יחטא ביצר הרע? אין אפטרופוס לעריות, כתוב בדף י"ג במסכת חגיגה ובדף י"א עמוד ב', חז"ל אומרים שמה 'גזל ועריות נפשו של אדם מחמדתו ומתאוה לה'. מי יכול להגיד שהוא לא יחטא בעריות? בקלות אתה נופל, ברגע אחד אתה נופל! מה, כולנו רבי מתתיה בן חרש? ה'בן איש חי' בפרשת ואתחנן בהקדמה מביא מדרש, שהוא הכניס לעיניים שלו מסמרים כדי לא להסתכל על בחורות! אתה מבין מה זה, איזו גדולה הייתה לו? זה לא אומר שנכניס מסמרים לעיניים חלילה, אבל תראה איזו מסירות נפש הם נתנו כדי לא להסתכל איפה שלא צריך. הזוהר כותב, יש מלאך שנקרא פת'ל'ת, והוא נמצא בתוך הקבר של הבן אדם. איך שקוברים אותו, מי שהיה תר אחר העיניים שלו ולא עשה על זה תשובה, שובר לו את העיניים בקבר! אתה מבין מה זה, איזה נורא זה? אז כמה צריך לחזור על זה בתשובה כדי שאדם יהיה טהור עיניים. מה אנחנו אומרים בסליחות? - 'טהור עיניים', אם אתה רוצה להידיבק במי שטהור, אתה צריך בעצמך להיות טהור, כי טהור נדבק בטהור ואין טמא נדבק בטהור. כל המציאות שלך בעולם הזה זה להידיבק בהקדוש ברוך הוא- '**ואני קרבת אלוהים לי טוב'** (תהילים ע"ג, כח), זה מרגלאל בפומי בכל הדרשות. אם אדם רוצה להידיבק בעליונים, הוא חייב להיות קדוש, 'ממלכת כהנים וגוי קדוש' (שמות י"ט, ו'). מה פתאום אתה מסתכל על הטומאה הזאת? אחרי זה, זה נדבק בך, אחרי זה זה בא לך ב'קריאת שמע', אחרי זה זה בא לך ב'עמידה'. היה עליו השלום **רבי אליהו לופיאן**, שפעם אחת נכנס אצלו איזה מישהו, והוא כבר היה זקן בן 80. בא אליו איזה מישהו ואמר לו, 'הרב, אחותי מתחתנת, והחתונה כולה בפריצות, כל החתונה פריצות. אני יכול ללכת לשמה לעשות כיבוד הורים? ההורים שלי מאוד רוצים שאני אבוא, חתונה של אחותי'. מה אמר לו? 'ומה תעשה עם מראות אסורים? אנחנו בקיץ, וזה בגן אירועים, וכל אחת הולכת חצופה וחצופה, מה תעשה עם זה?'. אמר לו, 'אימין לי רבי, אין לי הרהורי עבירה'. אמר לו, 'לא יכול להתיר לך כלום'. יצא לבחון. אמר אחר כך רבי אליהו לנכד שלו רב מרדכי, 'רב מרדכי, לך תבקש, איך קוראים לבחור הזה ולאמא שלו, שאני אתפלל עליו'. אמר לו, 'מה קרה, סבא, הוא חולה?'. אמר לו, 'אווהו, הוא חולה!'. אמר לו, 'במה הוא חולה?'. אומר לו, 'אני זקן בן 80, חצי עיוור, וכל פעם שאני יוצא לרחובה של עיר, העור רועד עליי שלא אכשל במראות אסורים ואחרי זה יבוא לי בתפילה ובקריאת שמע. והוא בחר בן 20, צעיר, רווק, עיניו רואות שש-שש, ולא מזיז לו בכלל מראות הפריצות, אז הוא חולה!'.
יוצא לנו שבחודש אלול אתה צריך לעשות את המקסימום האפשרי מבחינתך. הקדוש ברוך הוא לא בא בטרוניה עם בריותיו, וישתבח שמו, הוא רק רוצה לראות שאתה במגמה של עלייה ולקוח את 'אלול' ברצינות. אז אתה צריך לשים לב מה אתה מסתכל עם העיניים שלך, מה אתה חושב עם המחשבות שלך, מה אתה מדבר עם הפה שלך, 'ומגיד לאדם מה שיח'ו'. מה עם האוזניים שלך? אם אתה שומע 'שמע שְׁוֹא', כמו שאומרת הגמרא במסכת כתובות בדף ה', למה אוזן קשה ואליה רכה? שאם אדם עכשיו יבוא וידבר איתך לשון הרע, יכופ אליה לתוכה ויסגור את האוזן. אף פעם לא הבנתי: אוזן המן היא משולשת, איך זה יכול להיות? מה, ראיתם פעם אוזן של מישהו משולשת? אלא מה, המן היה אוהב לדבר לשון הרע, אז כולם היו סוגרים את האוזן שלהם, אז זה היה באמת בצורת משולש. עשו לו גם את הריבה שמה בפנים. בכל מקרה, מה שמעניין, לא יודע אם שמתם לב: סופגנייה היא עגולה, המצה מרובעת, והאוזן המן משולשת. מעניין, כשיבוא משיח צדקנו בטח יעשו לנו איזה 'מעמול' מְשֻׁשָׁה כדי שיהיו לנו את כל הצורות ההנדסיות... אבל על כל פנים, מה שלמדנו מכאן, רבותי: השתדלות, השתדלות! הוא לא בא בטרוניה עם בריותיו קודשא בריך הוא, אבל את המקסימום אתה חייב להוציא מעצמך. אתה נמצא במקרים האחרונים של המרתון, איך אתה לא נותן את כל ה'פוש' עכשיו? לך תדע מה יהיה בשנה הבאה. אתה יכול לדעת אם לא תהיה מלחמה? אנחנו יודעים אם אנחנו בתחילת המלחמה או בסוף המלחמה? מאיפה יודעים? הרי חז"ל אומרים **ש'אין ישראל נגאלים אלא בתשובה'**, בדף צ"ז במסכת 'סנהדרין', וגם בזוהר חדש בדף ל', צריך לעשות תשובה. ואם

אדם לא עושה תשובה, אומרת הגמרא במגילה, 'מעמיד עליהם מלך שגזירותיו קשות כמו המן הרשע, וחוזרים בתשובה'. עכשיו אני שואל אתכם- מה, חייב שזה יהיה מלך קשה, מלך בשלטון?, מלך יכול להיות הבוס שלך שיאמלל אותך כדי שתחזור בתשובה, יכולה להיות אשתך שתאמלל אותך כדי שתחזור בתשובה. כמו שבאתי לאיזה אחד, אמרתי לו, 'מה שלום אשתך שתחיה?'. אמר לי, 'אשתך שתחיה...!'. אתה מבין, אנשים אומללים, לא מבינים מה קורה. אתה רואה כאן כמה אדם מצווה על ידי הבורא ברוך הוא לעשות את המקסימום שלו. אתה תעשה את שלך, תוסיף בשעות תורה, יותר לימוד, פחות לדבר. בדף יב במסכת חגיגה אומרת הגמרא, 'הקוטפים מלוח עלי שיח ושוורש רתמים לחמם' (איוב ל', ד'), מלמד שמי שלומד תורה ומפסיק, לומד תורה ומפסיק, מאכילים אותו גחלי רתמים. אנחנו לא רוצים את זה, מה, אנחנו רוצים צרות? מי יודע מה יהיה בשנה הבאה? אתה חושב שהמלחמה הזאת נגמרה? אנחנו מחכים לתגובה האיראנית על מה שחיסלו בטרטוריה שלהם את אותו מנוול, אז מי יודע מה הם מבשלים לנו, איזה 'גונדי'.. הגמרא אומרת ב'ילקוט שמעוני' ישעיהו תצ"ט: 'דור ש'בן דוד' בא, יבוא מלך פרס והולך ומחריב את העולם. מי זה מלך פרס? זה 'איראן', הוא הולך ומחריב את העולם, וישראל תמהים, לאיפה אנחנו באים? אתה יודע מה ילד יום? הרי חז"ל אומרים בדף צ"ח עמוד ב' במסכת סנהדרין, שאלו תלמידיו את רבי אליעזר הגדול: 'מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח וממלחמת גוג ומגוג?'. אמר להם: 'עסוק בתורה ובגמילות חסדים'. ומי יודע אם יש לנו מספיק תורה וגמילות חסדים כדי לקיים בנו 'פול מצדך אלף ורובה מימיןך אליך לא יגש' (תהילים צ"א, ז)? אתה יודע אם יש לך מספיק תורה וגמילות חסדים?, הרי כל אדם נידון לפי מה שהוא, כמו שהארכתי בשו"ת 'מרכבות ארגמן' בחלק ב' סימן ב' אות ח', ושמה הבאתי ראיות מדברי רבותינו הראשונים שכל אחד דנים אותו אחרת, לא דנים את כולם בשווה. הגדול לפי גדולו, הקטן לפי קטנו. ככל שקיבלת יותר, ידונו אותך יותר. כמו שאומרת הגמרא בכתובות בדף ס"ג, 'לפום גמלא שיחנא', ככל שהגמל יותר חזק, מעמיסים עליו יותר משאות. ככל שאתה יותר חזק, אתה היית צריך לתת יותר: בפרנסה שלך, בחיובים שלך, בגמילות חסדים שלך. למה לא עשית את כל זה? אתה תצטרך לספק תשובות ביום פקודה! ומי שלא יכין תשובות, מה הוא יענה ביום פקודה?, ולכן אנחנו לא יודעים מה ילד יום, אנחנו לא יודעים איך תהיה השנה הבאה. השנה האחרונה הייתה 'קטסטרופה', כל אחד בפיט שפוטח את ראש השנה, 'אחות קטנה תפילותיה', מה בסוף אומרים שם? 'תכלה שנה וקללותיה, תחל שנה וברכותיה'.

אשרינו שלפנינו לזכר - אני הייתי ב'מיאמי', אז מישהו הביא לי באחד השיעורים, שקית עם 'מריחואנה', שקית שלמה, איזה קילו מריחואנה! עכשיו, אני ילד טוב, אני בחיים לא עישנתי כלום, אפילו סיגריה לא עישנתי, בחיים לא לקחתי 'שכטה', כלום! אפילו מה שכותב מרן בסימן תרצ"ה על פי הגמרא במגילה דף ז' עמוד ב', 'חייב איניש לבסומי בפורי', בחיים לא השתכרתי, כלום, ילד טוב, לא עשיתי כלום. אז אני פותח את השקית, אני שואל אותו, 'מה זה?'. אז הוא אומר לי, 'מה, רבנו, אתה לא יודע מה זה?'. אמרתי לו, 'לא, אני לא יודע מה זה'. הוא אומר, 'זה הרס לי את החיים! קח את זה, לא רוצה את זה יותר, תעשה עם זה מה שאתה רוצה'. אמרתי לו, 'אבל מה זה?'. הוא אומר לי, 'זה מיני בשמים'. אמרתי לו, 'אז מה הברכה?'. הוא חשב אני צוחק עליו, אומר לי, 'הברכה מיני בשמים'. הרמתי וברכתי, 'אשר קידשנו... בורא מיני בשמים'. אומר לכם, נהיה לי חיוך מפה לפה, איזה ריח מגן עדן.. אמרתי, איזה יופי! לקחתי את הכל, שמתי את זה באגרטל עם מים שכולם יברכו בשבת על הבימה של הבית כנסת לזכות את הרבים. חוץ מכבודכם, נכנסתי לשירותים, תוך שנייה יצאתי - נעלם האגרטל עם הבימה, עם הבית כנסת, הכל נעלם.. גם כמה בחורים מהקהילה נעלמו לאיזה שבועיים... חזרו מחיכים על הכיף כיפאק...

בכל מקרה, רבותי, ישתבח שמו של מלך מלכי המלכים שזיכה אותנו לחזור בתשובה! אשרינו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו, ומה יפה ירושתנו! איזה כיף לכם, **תראו איזה בית מדרש רחב ידיים, תראו איזה ספרים, כמו לונה פארק!**, כל פעם שאני נכנס לבית מדרש, אני רואה ספרים, זה כמו לונה פארק: ה'תוספות' זה כמו טרמפולינה, מקפיץ אותך מ'בבא קמא' ל'בבא בתרא', מ'בבא בתרא' ל'מנחות', מ'מנחות' ל'זבחים'. אחר כך יש לך את ה'זוהר', זה כמו גלגל ענק, לוקח אותך ל'היכלות גן עדן' ומוריד אותך ל'היכלות גיהנום'. באים הפוסקים - מכוניות מתנגשות! זה אומר אסור, זה אומר מותר, זה אומר לכתחילה. איזה כיף לנו, איזה כיף לנו!, אנשים בחוץ בעולם החילוני מסכנים, באמת. אני באתי משם, אני לא מתנשא על אף אחד, אני חזרתי בתשובה ואני אומר לכם: אין שם כלום, מערכה נטושה! אין מה לחפש בחוץ, זה ה'תיבת נח שלנו' הבית מדרש. כאן אנחנו מסתופפים מפני המבול של הטומאה שנמצא בחוץ. אומר הזוהר ב'כ"י תשא'- פתחין ספרין ומתנחמין בגלותא. יש תורה יפה כזאת, מה, אני המצאתי את התורה? אני מדבר מה שקיבלתי מהרב עובדיה, שהוא קיבל מהבן איש חי, שהוא קיבל מהגאון מווילנה, שהוא קיבל מהחתם סופר, שהוא קיבל מאב"י ורבא, שהוא קיבל מרבי עקיבא ורבי ישמעאל כהן גדול, שהם קיבלו מדוד המלך ושלמה, שהם קיבלו מעתניאל בן קנז, שהם קיבלו את זה מיהושע בן נון, שקיבל ממשה רבנו, שקיבל מפי הגבורה בהר סיני! אנחנו מעבירים לכם לפיד של מה שקיבלנו 3,300 שנה!, ואלה בחוץ, מה יש להם? 'להיות עם חופשי בארצנו'... מה יש להם? 'במתים חופשי' (תהילים פ"ח, ו') כתיב, אומר הזוהר חדש בדף י' ובגמרא בשבת בדף ל', 'במתים חופשי' - להם אין כלום! אבל לנו יש הקדוש ברוך הוא, יש לנו מסורת, יש לנו תורה עשירה, תורה יפה, תורה מלאה גדושה, מנחמת אותנו. איך יכול להיות שנעזב תורה שלמה שלנו ונלך להתעסק בשטויות בקרן זוית? אומרת הגמרא בדף ע"ב עמוד ב' במסכת יומא- התורה מונחת בקרן זוית, כל הרוצה לבוא ליטול, יבוא ויטול!, כמה אנחנו שמחים!- **'מרבבה תורה מרבבה חיים'** (אבות ב', ז'), מרבבה תורה מרבבה צדקה, מרבבה תורה יהיו לו חיים טובים פה ובעולם הזה ובעולם הבא. אומרת הגמרא בברכות בדף נ', 'הרחב פיך ואמלאהו' (תהילים פ"א, י"א). איזה כיף לנו! מה טוב חלקנו ומה נעים גורלנו שיש לנו כזאת תורה יפה, יש לנו כאלה רבנים, יש לנו כזה דור של טומאה, ובמעט אתה יכול להגיע להמון! נותן קצת, מוריד את הראש, רואה בחורה ברחוב, מוריד את הראש, מבקש משאלה - אומר הרב חיד"א, זו סגולה שזה יעבוד.

לכן כמה אנחנו צריכים לשמוח. אם לא הייתי חוזר בתשובה, אז מה הייתי היום? עוד איזה 'מאיר' אחד ברחוב. ומה הפך אותי לרב מאיר? מה הרים אותי מלהיות סתם אחד חילוני, שהיה עוד אחד חילוני בעולם? תראו איך שהפכה אותנו התורה למשהו אחר! וכמה מאיר היה ברחוב, וכמה יוסף היה ברחוב, וכמה משה היה ברחוב. כמה אנחנו צריכים לשמוח שהתורה מרוממת אותנו! רואים בנים ובני בנים עוסקים בתורה, רואים נחת במשפחה, רואים את הילדים כשהם גדלים להיות עבדי ה' יתברך, זה נחת, זה גן עדן בעולם הזה! וכמו שאני תמיד אומר, השם לא צריך להרוג אותך כדי לקחת אותך לגן עדן, הוא יכול להביא את גן עדן אליך...